



ஜீப் தூரத்தில் நின்றிருந்தது. மாணிக்கம் அதைநோக்கி நடக்க நடக்க நடைதளர்ந்தான். ஜீப் வானிலிருந்து விழுந்து கிடப்பது போல தோன்றியது. சுற்றிலும் கருகிய முட்புதர்களாலான காடு. அலையலையாக மொட்டைப்பாறைகள் எழுந்த குன்றுகள் சூழ்ந்திருந்தன. ஒரு ஆளரவம் இல்லை. ஏதோ சிறு குருவிகள் முட்புதர்களில் இருந்து அள்ளிவீசி எறியப்பட்டவை போல எழுந்து டீட் டீட் என்ற ஓசையுடன் புழுதிமண்ணில் பரவி அமர்ந்து சிறிய அலகுகளால் கொத்தி அவனுடைய பூட்ஸ் ஒலியில் அலை எழுவதுபோல சுழன்றெழுந்து புதர்களுக்கே மீண்டன.

முட்களால் காற்று கிழிபடும் ஓசை. நூற்றுக்கணக்கான சீறல்கள். சருகுகளில் மண்பொழியும் ஓசை மழைபெய்வதுபோல கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவனுடைய காலடியோசை எங்கெங்கோ எதிரொலித்து அவனிடமே திரும்பிவந்தது. ஜீப்பின் நிழல் சரிந்து செம்புழுதியில் விழுந்திருந்தது. ஈரம்போல அது விழிக்கு பிரமைகாட்டியது. இந்த உடைமுட்காட்டில் மண்ணில் ஈரமே இல்லை. செடிகளின் இலைகளை அப்படியே அடுப்பில் வைத்து எரிக்கமுடியும். பெரும்பாலான உடைமுட்செடிகளில் இலைகள்கூட இல்லை. மொத்த இலைகளையும் முட்களாக மாற்றிக்கொண்டிருந்தன. உலோகம்போல கரியகூரிய முட்கள். தெரியாதவர்கள் அவற்றை செடி என்றே கொள்ள மாட்டார்கள்.

துப்பாக்கிச் சனியனை இடத்தோளில் இருந்து வலத்தோளுக்கு மாற்றிக்கொண்டான். எதற்காக அது அத்தனை எடைகொண்டிருக்கிறது என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவன் சர்வீஸில் சேர்ந்த நாள் முதல் அவனுடன் இருக்கிறது. பெரும்பாலும் கையிலும் மடியிலும் இருக்கிறது. இரவில் தூங்கும்போதுகூட பெரும்பாலும் அருகேதன வைத்திருக்கிறான். மாதையன் "சொந்தப்பொண்டாட்டிகூட இவ்ளவு சொந்தமா பக்கத்திலே

படுக்க மாட்டா பாத்துக்கோ.பாத்திட்டே இருடா, ஒருநாளைக்கு இது என்னோட புள்ளைய பெத்துப் போடப்போவுது” என்றான்.அன்று டெண்டில் அத்தனைபேரும் சிரித்தார்கள்.

அவனுக்கு துப்பாக்கி ஒரு நாய் என்று தோன்றுவதுண்டு. நீளமான ஒளிரும் நாக்கு கொண்டது. கூடவே இருப்பது. அல்லது விக்ரமாதித்தன் கதையின் வேதாளம். அது கேள்விகள் எதையும் கேட்பதில்லை. மௌனமானது, குளிரானது, நடக்கும்போது மெல்ல பிடரியிலும் தொடையிலும் மாறிமாறி தட்டிக்கொண்டிருப்பது. ஆனால் உண்மையில் கேள்விகள் கேட்பதில்லையா என்ன? அல்லது அக்கேள்விகளை அவன்தான் செவிகொள்வதில்லையா? அது ஏதோ புதிர்களை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறது, அவன் ஒருபோதும் பதில்சொல்லமுடியாதவை அவை

அவன் ஜீப்பின் அருகே செல்வதுவரை ஜீப்பைத்தவிர பிற அனைத்தையும் பார்த்தான். அதைத்தவிர வேறு எல்லாவற்றையும் யோசித்தான். முடிந்தவரை மெல்ல காலெடுத்துவைத்து, நிதானமாக நடந்தான். அந்த ஜீப்பை அணுகுவதற்கு முன்பிருக்கும் வாழ்க்கையை முழுமையாக வாழ்ந்துவிட விரும்புவன்போல. ஆனால் அருகே சென்றதும் அவனுடைய மனம் இயல்பாக ஆகியது. எடை ஒன்று குறைந்ததுபோல அவன் உடல் நிமிர்ந்தது. பெருமூச்சுவிட்டபடி சுற்றி முன்இருக்கை அருகே சென்று சல்யூட் அடித்தான்.

தளவாய் முன்னிருக்கையில் அமர்ந்திருந்தார். இடக்கையிலிருந்த கைத்துப்பாக்கியை மடியில் வைத்து அதன்மேல் வலக்கையை வைத்திருந்தார். அவனிடம் பேசும்போதே கண்கள் அங்குமிங்கும் உலவின. “ஏம்பா, நீ ஒத்தன் மட்டுமா?” என்றார்

“ஆமாசார், நஞ்சப்பனையும் அனுப்புறதா நேத்து சொன்னாங்க. இன்னிக்கு காலம்பற அவனை வெண்ணாம்பட்டிக்கு போவச்சொல்லிட்டாங்க. அங்க மினிஸ்டர் வாறாருன்னு சொன்னாங்க...”

“என்னத்த வாறானுகளோ... வாராவாரம் ஒருத்தன் இன்ஸ்பெக்ஷன்னு சொல்லி வந்து தாலியறுக்கிறான். சரி ஏறிக்கோ” என்றார்

அவன் திரும்பும்போது “யோவ், இந்தாய்யா... சோடி பூட்டிடு” என்று சாவியை நீட்டினார்

அவன் அதை வாங்கிக்கொண்டு ஜீப்பின் பின்பக்கம் சென்று கம்பியை பற்றி படியில் கால்வைத்து உந்தி மேலேறினான். அந்தக் கணத்தில்தான் உள்ளே இருந்தவரைப் பார்த்தான். பரட்டைத் தலையும் பறந்த தாடியும் கொண்ட அறுபதுவயதுக் கிழவர். அவருடைய வலக்கை விலங்குபோடப்பட்டு ஜீப்பின் இருக்கைக் கம்பியுடன் சேர்த்து பூட்டப்பட்டிருந்தது. சிவப்புச் சட்டையின் மேல் இரு பித்தான்களை திறந்து போட்டிருந்தார். லுங்கி உடுத்திருந்தார். ரப்பர் செருப்புகள் புதியவை, போலீஸ்காரர்கள் கொடுத்தவையாக இருக்கலாம்.

அவர் அவனைப் பார்த்து புன்னகைசெய்தார். தேய்ந்த பற்கள், கருகிய உதடுகள், ஆனாலும் புன்னகை அழகாக இருந்தது. அவன் கண்களை தாழ்த்திக்கொண்டான். அமர்ந்தபின் சாவியால் அவருடைய விலங்கின் பூட்டை கழற்றி மறுவளையத்தை தன் கையுடன் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டான்

“இப்ப நீங்களும் அரெஸ்ட் ஆயிட்டீங்க” என்றார் அவர்

“கோனாரே, இந்த நக்கல் நொரநாட்டியம்லாம் வேண்டாம்... பேசாம வாரும்... இல்லேன்னா?” என்றார் தளவாய்

“என்ன பண்ணிருவீங்க? அடிப்பீங்களோ... அய்யோ பயமா இருக்கே” என்றார் கோனார்.  
அவனை நோக்கி கண்களைச் சிமிட்டி “அடிச்சுப்போடுவாராம்... நாம பாக்காத அடியா? போன  
ஒருவாரமா அடியிலே எல்லா வெரைட்டியும் பாத்தாச்சு... அய்யா பெண்ணாகரத்திலே  
ஒருத்தன் சினிமாப்பாட்டு பாடிட்டே அடிக்கிறான்... அவனுக்கு அப்டி ஒரு பழக்கமாம், என்ன?”

“பேசாம வாங்க” என்று அவன் மிகமெல்ல சொன்னான்

“ஏன்? நீங்க பேசக்கூடாது. அது உங்க டீட்டி. நான் ஏன் பேசக்கூடாது? பேசுறநாள் முழுக்க  
பேசிட்டே இருக்கிறேனே” என்றார் கோனார். “போறதுக்குள்ளே பேசிப்பேசி உங்களையும்  
நம்ம பக்கத்துக்கு இழுத்துடறேன், என்ன... நீங்களும் இங்குலாப் சிந்தாபாத்து கூவ  
வைச்சிடறேன்... என்ன?”

“சும்மா இருக்கேரா இல்லியா?” என்று தளவாய் உரக்க கேட்டார்

“மாட்டேன். அய்யா இந்தியவிலே சோறு இல்லை, வீடு இல்லை, ஒரு மயிரும் இல்லை.  
ஆனால் அளவில்லாம இருக்கிறது மூச்சிவிட காத்தும் பேசுறதுக்கு பாஷையும்தான்...  
அதையும் விட்டுரச்சொல்றியளா?”

“என்ன எளவேம் பண்ணும்...” என்றார் தளவாய்

“நம்ம பேரு கார்மேகம். கார்மேகக்கோனார். கோனார்க்கு சொன்னா உங்க வட்டாரத்திலே  
புரியும், என்ன?” என்றார். “குடும்பம் தனிச்சொத்து சமூகம்ங்கிற புக்கைப் பத்தி  
கேட்டிருப்பீங்க. எங்கல்ஸ் எழுதினது. அதை விளக்கி நான் ஒரு புக்கு எழுதியிருக்கேன்.  
அதை கோனார் உரைன்னு மத்தவனாக நக்கலடிப்பானாக”

“மத்தவன்னா?” என்று மாணிக்கம் அறியாமல் கேட்டுவிட்டான்

“மநாஇக காரனாக... நாங்க மஜாஇக தெரியும்ல. நாங்க தாய்க்கட்சி. எங்க கிட்டே இருந்து  
பிரிஞ்சுபோன கூட்டம் அது. கொள்கைப் பிரச்சினைதான், என்ன?. நாங்க  
இந்தியப்புரட்சியைப் பற்றிப் பேசறோம். அவங்க மொதல்ல தமிழ்நாட்டிலே புரட்சியைக்  
கொண்டுவருவோம்னு சொல்றானாக. அப்டின்னா பஞ்சாயத்து லெவல்லே புரட்சிகளை  
நடத்தலாமே? என்ன சொல்றீங்க? நூறுபூக்கள் மலரட்டும்னு மாவோ சொன்னார். இவனாக  
அவாரம்பு மாதிரி தெருவெல்லாம் பூக்கணும்னு நினைக்கிறாங்க. புரட்சி பிளவுறாதது  
அப்டின்னு மாவோ சொல்லியிருக்கார்... அதான் சண்டை. கொள்கைச் சண்டை வந்தா  
அடுத்த நிமிஷமே அம்மா ஆத்தான்னு பேச ஆரம்பிச்சிருவோம். அது எங்க பழக்கம், என்ன?.  
அப்பன் சங்கை மகன் கடிப்பான்... அதுதான் எங்க ஸ்டைல்... பீடி இருக்கா?”

மாணிக்கம் தயங்கினான். தளவாய் கொடுக்கும்படி சைகை காட்டினார்

அவன் ஒரு பீடியை அளித்தான். அவனே அதைப் பற்றவைத்தான். அவர் கன்னம் குழிய  
ஆழமாக இழுத்து மூக்குவழியாக வெளியேவிட்டார்

“அப்டியே ரிலாக்ஸ் ஆயிடலாம். இந்த பீடி இருக்கே, அது கடவுள் ரெஸ்ட் எடுத்துக்கிட்டே  
படைச்சது... புகைய ஊதுறப்ப போடா மயிரேன்னு ஒரு பாவனை வருது பாருங்க... இப்ப  
மார்க்ஸோ மாவோவோ வந்தாலும்கூட போடா மயிரேதான்...என்ன?”

அவர் அடிக்கடி என்ன என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதை அவன் கவனித்தான்.  
அவன் அதை கவனித்ததை அவரும் உணர்ந்துகொண்டார். “அது தம்பி, கிளாஸ் எடுத்து

எடுத்து பாதி வாத்தியாராகவே ஆயிட்டோம்...என்ன?" என்றார்

மாணிக்கம் புன்னகைத்தான்

"தம்பிக்கு படிப்பு ஏறலைபோல. இல்லேன்னா இப்பி சனியனை தூக்கிட்டு காட்டுல அலையற உத்தியோகத்துக்கு வந்திருக்க மாட்டங்க" என்றார் கோனார்

"என்னய்யா நக்கலா?" என்றார் தளவாய் எரிச்சலுடன்.

"சேச்சே, சும்மா சொன்னேன்... நீங்க யாரு சக்கரவர்த்தில்ல? கையிலே துப்பாக்கி இருக்கே. அதிகாரம் துப்பாக்கிக் குழாய் வழியான்னுதானே மார்க்ஸ் சொல்றார்..." அவர் பீடியின் கடைசி புகையை ஆழ இழுத்து "ஆனா குண்டு இருக்கணும்... இருக்குல்ல?" என்றார்

"யோவ் உன்னைச் சுடுறதுக்குண்டான குண்டு இருக்கு... போருமா?" என்றார் தளவாய்

"அஹ்ஹஹஹா! அப்ப அதுக்குத்தான் கூட்டிட்டு போறீங்க...நல்லது..." என்றார் கோனார்

மாணிக்கத்தின் மனம் படபடக்க ஆரம்பித்தது

"யய்யா, எதுக்கு இப்பிடில்லாம் சொல்றீங்க? தம்பி பயந்துட்டாருல்ல?" என்றார் கோனார்

தளவாய் திரும்பி அவனைப் பார்த்தார் "என்னய்யா சர்வீஸ் உனக்கு?"

மாணிக்கம் சொன்னது அவருக்கு கேட்கவில்லை

"என்னய்யா?"

"சர் ஆறுவருசம்"

"ஆறுவருசமா? காட்டிலே எவ்வளவுவருசம்?"

"அய்யா மூணுவருசம்..."

"மூணுவருசமாகியும் கன்னி கழியல்ல... சுட்டிருக்கியா?"

அவன் பதில் சொல்லவில்லை

"யோவ், சுட்டிருக்கியாயா?"

"அய்யா பயிற்சியிலே.."

"அது கையால ஆட்டுற மாதிரி... ஆளைச்சுடுறதுதான் பொம்புளையோட இருக்கிறது..."

அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை

"சுட்டிருக்கியா?"

"இல்ல அய்யா"

“அதான் இப்பி இருக்கே, சும்பின சாமான் மாதிரி... இந்தாளை சுடு”

அவன் படபடப்புடன் அவரை பார்த்தான். அவர் கண்ணடித்தார்

“போங்க சார், சின்னப்பையனை பயமுறுத்திக்கிட்டு” என்றார் கோனார். “ஏன் தம்பி, எந்தாரு?”

“அய்யா” என்றான்

“என்னையும் அய்யான்னு கூப்பிடுறீங்க...தோழர்னு சொல்லுங்க”

“இல்ல”

“சரி, அப்ப கோனாரேன்னு சொல்லுங்க”

“சரிங்க”

“சொல்லுங்க எந்தாரு?”

“செங்கோட்டை”

“அட அட, நமக்கு தென்காசி” என்றார் கோனார். “ஆனா நம்மூரு பாசை இல்லியே”

“அதெல்லாம் எப்பவோ போச்சு” என்றான் மாணிக்கம்

“சர்வீசிலே நுழைஞ்சதுமே போறது அதுதான்.. பாஷை.. எல்லாருக்கும் ஒரே பாசை, ஒரே மூஞ்சி” என்றார் தளவாய். “நம்மளைப் பாத்தா எவனாவது நாகர்கோயிலுனு சொல்வானா?”

“வீட்டிலே யார் இருக்கிறாங்க?” என்றார் கோனார்

“அப்பா, அம்மா, ஒரு தங்கச்சி”

“கல்யாணம் ஆகலையா?”

“இல்லீங்க”

“பொண்ணு பாக்கிறீங்க இல்ல?”

“ஆமாங்க”

“பொண்ணுக்கு என்ன புடிக்கும்னு கேட்டுப்பாருங்க. என்ன புடிக்கும்னு சொல்லத்தெரியாம பப்பரப்பேன்னு முழிச்சாள்ளாக்க அவளை கட்டிக்கங்க,என்ன?... ” என்றார் கோனார். “ஏன்னா இன்னதுதான் வேணும்னு இல்லாம இருந்தாத்தான் ஏழை வாழ்க்கையிலே சந்தோசம்னு ஏதாவது இருக்கும்...”

“ஏய்யா, நீ தமிழ் வாத்திதானே? பேசாம புள்ளைகளுக்கு திருக்குறள் நாலடியார்னு எதுனா சொல்லிக்குடுத்திட்டு இருந்திருக்கலாம்ல?” என்றார் தளவாய்.

“இருந்திருக்கலாம்” என்றார் கோனார். “ஆனா அந்த தாடிக்காரன் அறன்வலியுறுத்தல்லு எளுதி வைச்சிருக்கான்... அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப அறியார் மறத்திற்கும் அஃதே துணைன்னுட்டு. அறத்திலேதான் அன்பு இருக்கும்னு இல்லை. அதைவிட கொடூரமான மறத்திலேயும் அன்பு இருக்கும். நூறுமடங்கு அன்பு...நம்மால அன்பில்லாம வாழமுடியாது,என்ன?”

“அன்பு இருந்ததாலேதான் ரெண்டுபோலீஸ்காரனுகளை சுட்டுக்கொன்னீங்களாக்கும்? அதிலே ஒருத்தனோட தலையை வெட்டி ரோடோரமா வைச்சீங்க?” என்று தளவாய் கேட்டார்.

“அன்பாலேதான்... ஏசு கிட்டயும் காந்தி கிட்டேயும் இருந்த அதே அன்பாலேதான்”

“யோவ்... அந்தப் போலீஸ்காரன் என்னய்யா பண்ணினான்? அவன் பேரு தெரியுமா உனக்கு? ஒருத்தன்பேரு தமிழ்ச்செல்வன் இன்னொருத்தன் ராஜேந்திரன்...சாதாரண கான்ஸ்டபிள்கள். நாலாயிரத்துச் சொச்சம் ரூபா பேசிக்பே. நாலாயிரம் டீ. ரிஸ்க் அலவன்சு ஆயிரம்...மொத்தம் பத்தாயிரத்துக்கும் கீழே. இங்க முகாமிலே கிடைக்கிற சோத்தை தின்னுட்டு பொத்திக்கிட்டு கெடந்தா ஊருக்கு எட்டாயிரம் ரூபா மணியார்டர் அனுப்ப முடியும். அதுக்கு கண்டவன் சூத்தை நக்கணும்... அவனை சுட்டுக்கொன்னு நீ புரட்சி மயிர நொட்டுறே... தாயோளி, உன்னையெல்லாம்...” என்று கூச்சலிட்டபடி தளவாய் எழுந்துவிட்டார்.

“அவனுக யாருன்னு தெரியாது. ஆனால் என்னமாதிரி வாழுறாங்கன்னு தெரியும்” என்றார் கோனார். “அவனுகளும் ஏழைங்கதான். ஆனா அவனுக யூனிஃபாம் போட்டிருக்கானுக... அவனுகதான் நம்ம கைக்குச் சிக்குனானுக”

“அவனுகளை ஏண்டா கொன்னே? டேய்” தளவாய் திரும்பி கோனாரை அறைந்தார். அடி குறிதவறி இருக்கைக் கம்பிமேல் பட்டது

கோனார் புன்னகைத்தார். திரும்பி மாணிக்கத்திடம் “கொலை பண்ணிட்டேன்... உங்களை மாதிரி ரெண்டுபேரை” என்றார்

மாணிக்கம் பேசாமல் அவரை பார்த்தான்

“பயமா இருக்கா?”

அவன் ஆமாம் என்று தலையசைத்தான்

“அந்த பயம் இருக்கணும்... அந்த பயத்துக்காகத்தான்” என்றார் கோனார். “பயம் காட்டிட்டோம்ல?”

“அந்த பயத்துக்கு மூனுமடங்கு பயத்த இன்னிக்கு காட்டிருவோம்” என்றார் தளவாய்

வண்டி நின்றது.

“என்னய்யா?” என்றார் தளவாய்

“சர், பஞ்சர்னு நினைக்கேன்”

“நல்லதாப்போச்சு எனக்கும் ஒண்ணுக்கடிக்கணும்” என்றார் கோனார்

அவர்கள் கீழே இறங்கினார்கள். கோனார் காட்டுக்குள் செல்ல மாணிக்கம் கூடவே சென்றான். இருவரும் சிறுநீர் கழித்தனர்

கோனார் நிமிர்ந்து வானைப்பார்த்தார். சுற்றிலும் மலைகளின் அடுக்குகள். வரண்ட மலைகள். வானம் மேகமே இல்லாமல் துல்லியமாக இருந்தது

“நமக்கு தென்காசி... முதல்முதலா இந்த முள்ளுக்காட்டுக்கு வேலைக்கு வந்தப்ப இந்த வெறிச்சை பார்த்துட்டு அழுதேன்... ஊருக்குத் திரும்பிடலாம்னு நினைச்சேன். ராஜினாமா பண்ணிட்டு கிளம்பிபோகக்கூடச் செஞ்சேன்,என்ன?. கூட இருந்தவங்க துரத்தி வந்து இழுத்துட்டு வந்தாங்க... வாத்தியார் வேலைங்கிறது சாதாரணம் இல்லை.... அப்ப அதுக்கு லஞ்சம் இல்லை. ஆனா போட்டி கடுமையா இருக்கும்... ஒருவருசம் பொறுத்துக்க, டிரான்ஸ்பர் வாங்கிடலாம்னு ஆறுதல் சொன்னாங்க... ஒருவருசத்தை ஒவ்வொரு நாளா எண்ணிட்டு உக்காந்திருந்தேன்,என்ன?. ஆனா ஒருவருசம் ஆனப்ப இந்த மண்ணிலே வேரு விட்டிட்டேன்... இந்த பாவப்பட்ட சனங்க... வேற ஊரிலே சனங்க மூணுவேளை சாப்புடுறாங்கங்கிற தகவலே இங்க யாருக்கும் தெரியாது... தம்பி, இங்க தொட்டுக்கிடறதுங்கிற ஒண்ணு உண்டுன்னே தெரியாது. பொரியல் கூட்டுன்னு வைச்சா எல்லாத்தையும் கலந்து குழைச்சு திம்பான்,என்ன?... இவங்க குழம்புன்னு ஒண்ணு வைக்கிறதே ஆண்டுக்கு நாலஞ்சவாட்டித்தான். மத்தபடி கேவரகுக் களிதான்,என்ன?. வருசம் முழுக்க. களிபுளிகம்பிளி, அதான் தரம்புரி... ஒண்ணுமே இல்லை... தலைக்குமேலே ராஜராஜசோழன் வந்துபோனான். வெள்ளைக்காரன் வந்துபோனான். காந்தி வந்துபோனான்... வாழ்க்கை அப்டியே போய்ட்டிருக்கு... இங்கேயே இருந்திட்டேன். என்ன?..”

“இன்னொரு பீடி இருக்குமா?” என்றார் “இந்த வானத்தை பாத்துட்டு ஒரு இழுப்பு இழுக்கணும்”

மாணிக்கம் திரும்பி பார்த்தான்

“அவரு ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டார். குடுங்க”

அவன் பீடியை பற்றவைத்துக் கொடுத்தான். அவர் ஆழமாக இழுத்து புகைவிட்டபடி “இங்க எனக்கு புடிச்சதே இந்த வானம்தான்,என்ன?. இப்பி ஒரு வானம் எங்கூர்ல இல்லை. நீலமா நாலுபக்கமும் வட்டமா ஒரு வானம்... இந்த மண்ணு எனக்கு புடிச்சப்போச்சுன்னு சொன்னா ஆச்சரியப்படுவீங்க... இந்த உடைமுள்ளு... பாருங்க முள்ளு மட்டும்தான் இதிலே. எவ்வாறு பயந்திருந்தா இப்பி உடம்பெல்லாம் முள்ளா இருக்கும்... இங்க முள்ளம்பன்னி உண்டு... உடம்பெல்லாம் முள்ளு அதுக்கும். காலாலே தரையை தட்டினா போரும் பயந்துபோய் உருண்டு முள்ளை விடைச்சுக்கிடும்... பாவப்பட்ட சீவன்... இந்த மண்ணு... வருசத்திலே நாலஞ்சு மழை.. அந்த தண்ணியை வைச்சு சொட்டுச்சொட்டா குடிச்சுட்டு ஆண்டுமுழுக்க இப்பி நின்னுட்டிருக்கும்,என்ன?... இந்த மண்ணு பாவம் தம்பி... பாக்க ஆரம்பிச்சா பிடிச்சிரும் உங்களுக்கு. தென்காசி மண்ணு இருக்கே அது நல்லா பாம்படம் போட்டு கண்டாங்கி சேலைகட்டி வெத்திலபோட்ட வாயோட சிரிச்சிடே இருக்கிற அம்மா மாதிரி. இது கிளிஞ்சு சேலைகட்டி காதில ஓட்டையிலே முள்ளுகுத்திவச்சிட்டு வெயிலிலே காயஞ்சு கருகிப்போயிருக்கிற பட்டினிக்காரியான அம்மா மாதிரி... இவளை பாக்கிறப்பதான் மனசு ஏங்கிடுது,என்ன?”

“இங்கேயே இருந்திட்டீங்களா?”

“ஆமா, இங்கியே கல்யாணம் கட்டிகிட்டேன். ஒரு புள்ளை”

அவன் “அவங்க எங்க?” என்றான்

“போலீசு புடிச்சுட்டு போச்சு... அபற்றம் தகவல் இல்லை. செத்திருக்கணும்... உங்காளுக விடமாட்டாங்க...”

அவன் பேசாமல் நின்றான்

“அதைப்பத்தி நீங்க ஒண்ணும் வருத்தப்படவேண்டாம்...இதெல்லாமே ஒரு பெரிய டிராமா. உங்க ரோலை நீங்க நடக்கிறீங்க. என் ரோலை நான் பண்ணேன்,என்ன?”

மாணிக்கம் “வாத்தியாரா இருந்தீங்களா?” என்றான். பெருமூச்சு வந்தது. தன் உணர்வுகளை மாற்றிக்கொள்ள அதைக் கேட்டான்

“ஆமா, தமிழ் வாத்தியார். இந்த மலைப்பகுதிகளிலே அது ஒரு பெரிய சிக்கல். தமிழே இங்க உள்ள சனங்களுக்கு அன்னிய மொழிதான். இவங்க பேசுறது வேற பாஷை. தமிழும் இல்லை கன்னடமும் இல்லை. வேற பாஷை. சினிமா பாத்தாலே இவங்களுக்கு புரியறதில்லை,என்ன?. இந்த லெட்சணத்திலே இவங்களுக்கு நாம செந்தமிழ் கத்துக்குடுக்கணும்...நமக்கே நாக்கை உடைக்கிற தமிழ்... என்னத்தைச் சொல்ல. சாதாரண வேலை இல்லை... நூறு மாணவர்களிலே ஒண்ணுரெண்டு தேறிவரும். ஆயிரம் செடியோட பேரச் சொல்லுவான், பறவைகளை அடையாளம் காட்டுவான். ஆனா நாலாம்கிளாஸ் இறைவணக்கம் பாட்டை மனப்பாடம் செய்ய முடியாது,என்ன? எட்டாம்கிளாஸ் வரை அப்டியே வந்திருவான்...”

அவர்கள் திரும்பி வந்து கற்பாறைமேல் அமர்ந்தனர்.

அவர் சுற்றிலும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். ‘என்ன ஒரு அழகான மண்ணு. நம்மூர் மண்ணு எப்பவும் இரைஞ்சுகிட்டே இருக்கு. இது ஆழ்ந்த அமைதியிலே இருக்கு. நம்மூர் மண்ணு விவசாயி மாதிரி. அவனுக்கு எப்பவும் அவசரம். இந்த ஊரு மண்ணு ஆடுமேய்க்கிறவன் மாதிரி. ஆடுகளை பத்திவிட்டுட்டா அபற்றம் அப்டியே அரைக்கண்ணை மூடி உக்காந்திடவேண்டியதுதான், என்ன?’”

அவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும் மண்ணை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். டிரைவர் ஜீப்பின் சக்கரத்தை கழற்றிக்கொண்டிருந்தார். தளவாய் அருகே நின்று அவரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்

“இங்க வயர்லெஸ் கிடைக்குமா?”

‘கிடைக்காது”என்றான் மாணிக்கம்

“அப்ப வழிதவறிட்டா என்ன செய்வீங்க? இல்ல ஒரு அட்டாக் நடந்தா?”

“தெரியல்ல”

“என்னமோ போனாப்போடான்னு காட்டிலே விடுற மாதிரி இருக்கு, என்ன?”

மாணிக்கம் புன்னகைத்தான்



“வருத்தமா இருக்கு தம்பி” என்றார். “சும்மா ஒண்ணாப்பு பையங்க மாதிரி இருக்கானுங்க போலீஸ்காரனாக. எஸ்பிடின்னு சொல்லி டெபுடேஷன்ல அனுப்பிட்டே இருக்கானாக”  
துப்பாக்கியைப் பார்த்து “அதிலே குண்டு இருக்கா?” என்றார்

“இருக்கு”

“வெடிக்குமா?”

அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை

“ஏன்னா பெரும்பாலும் டிரிக்கர் வர்க் ஆகாது... எல்லாம் ரெண்டாம் உலகப்போர்காலத்து துப்பாக்கிகள்... சும்மா குடுத்து அனுப்புறாங்க... ஒரு வழித்துணைக்கு.. கையிலே இது இருந்தா ஒரு தைரியம், என்ன?”

மானிக்கம் சட்டென்று சிரித்து “ஆனா ஆபத்துன்னா தூக்கிப்போட்டுட்டு ஓடிருவோம்”  
என்றான்

அவர் வெடித்துச் சிரித்து “அப்டில்லாம் செய்லாமா தம்பி? உங்களை நம்பி வந்திருக்கு, கைவிடலாமா?” என்றார்

“அய்யா எதுக்கு எங்காளுகளை கொன்னீங்க?”

“அய்யான்னு சொல்லவேண்டாம், தோழர். இல்லேன்னா பேரைச் சொல்லுங்க”

“சரிங்க”

“பூச்சேத்தின்னு கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க?”

“ஆமா”

“அங்க என்ன நடந்தது?”

அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை

“சொல்லுங்க, உங்க வெர்ஷனைச் சொல்லுங்க”

‘கள்ளச்சாராய வேட்டை’

“அது கள்ளச்சாராய கிராமம். அங்க ரெய்டுக்கு போனீங்க. ஊர்க்காரங்க சூழ்ந்துகிட்டு அடிச்சாங்க. திருப்பி நீங்க தாக்கினதிலே சிலபேரு செத்துட்டாங்க... இல்ல?”

“ஆமா”

“அது நடுக்காட்டிலே இருக்கிற ஊரு. நாலுபக்கமும் காடு. போலீஸ் செக்போஸ்ட் தாண்டாம இன்னொரு ஊருக்குள்ள போகமுடியாது. போலீஸுக்கு தெரியாம மொத்த கிராமமே கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுமா?”

“பின்ன?”

“சொல்லுங்க. சுற்றி காடு இருக்கு. அவன் தொழிலு தேன் எடுக்கிறது. காட்டுப்பொருள் சேத்து கொண்டாந்து விக்கிறது. அதிலேயே அவனுக்கான காசு வந்திரும். காட்டிலேயே வேட்டை இருக்கு, கெழங்கும் தானியமும் இருக்கு. அவன் எதுக்கு காய்ச்சணும்? என்ன? அதுக்குண்டான வெல்லம் எங்கேருந்து வருது? அதைக் கொண்டாந்து குடுக்கிறவன் யாரு?”

“தெரியல்ல”

“அவனை மிரட்டி காய்ச்ச வைச்சாங்க. காய்ச்சாதவங்களை அடிச்ச காட்டுக்குள்ளே வேட்டையாடினதா கேஸ் போட்டாங்க... ஊரையே கள்ளச்சாராயக் கிரமமா ஆக்கி இருபது வருசமா வைச்சிருந்தாங்க... வச்சிருந்தவங்க உங்காளுக. என்ன? முதலாளிகள். சர்க்கார் சாராயம் காண்டிராக்ட் எடுத்தவன் சாராயம் காய்ச்சவைச்ச அதை வாங்கி சர்க்கார் சாராயத்திலே கலந்து வித்து கொள்ளைலாபம் சம்பாதிச்சான்...”

“ஓ” என்றான்

“இருபது வருசம் கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சின கிராமத்திலே ஒரு வீடுகூட ஓட்டுக்கூரை இல்லை. ஒரு குடும்பத்திலேகூட ஒரு ரேடியோ இல்லை. ஒரு பொம்புளைக்குக்கூட குந்துமணி நகை இல்லை. என்ன? ஆனா வாங்கி வித்தவன்லாம் கோடீஸ்வரன்... அப்ப யாரு குற்றவாளி?”

“இதெல்லாம் எனக்கு புரியுறதில்லைங்கய்யா”

“புரியணும்... ஏன்னா நீங்களும் இந்த டிராமாவிலே நடிக்க ஆரம்பிச்சாச்சு” என்றார் கோனார்  
“இருபது வருசமா காய்ச்சிட்டிருந்தான். திடீர்னு சர்க்கர் சாராயம் இன்னொருத்தன் கையிலே போச்சு. அவன் போலீசை அனுப்பி கிராமத்தை அழிக்கச் சொன்னான். அழிச்சிட்டாங்க, என்ன?”

“அவங்க அடிக்கலையா?”

“ராத்திரியிலே அவன் ஊரைச் சுத்திவளைச்சு பொம்புளையாளுங்களை தூக்கிட்டு போனா அடிக்காம இருப்பானா?”

“ஆனா...”

‘என்ன ஆனா? ஒண்ணுரெண்டுல்ல ரேப் பண்ணப்பட்ட பொம்புளைங்க மட்டும் எம்பது... செத்தவனுக்கு பதினெட்டுபேரு. ஒரே கெணத்திலே வெட்டி போட்டிருந்தாங்க என்ன?’

“அவங்களும் அடிச்சாங்களே”

“நீங்க எத்தனைபேரு செத்தீங்க?”

“இல்ல”

“என்ன இல்ல? ஒரு ஆளுகூட சாகலை... அப்ப அடிச்சது யாரு?”

“நான் ஒண்ணும் சொல்றதுக்கில்லைங்க”

“ஏன் அடிச்சீங்கன்னு சொல்லவா? பயத்துக்காக. போலீஸனாலே பயந்துட்டிருக்கணும், அதுக்காக. ஊர்க்காரங்களை கூப்பிட்டு காய்ச்சாதே நிப்பாட்டுன்னாங்க. என்ன? இருபது வருசமா காய்ச்சிப்பொழைக்கிறவங்க. காய்ச்சறத விடலை. பழைய ஆள் வாங்கவும் ரெடியா இருந்தான். போலீஸ் மிரட்ட வந்தப்ப மிரளாம நின்னான். போலீசுக்கு அதான் வெறி. எங்களை நீங்க பயப்படலை இல்லியா, பயம்னா என்னான்னு காட்டுறோம்னு அடிச்சாங்க. என்ன? அடிக்கிறதுகூட பயத்தை உண்டாக்காது. ரேப்பு இருக்கே அது கலங்கவைச்சிரும். என்ன? ஒவ்வொருத்தனும் தன் பொஞ்சாதி புள்ளைங்களை நினைச்சு பதறவைச்சிரும். அதனாலதான் எல்லா பட்டாளமும் ரேப்பு பண்ணுது”

மாணிக்கம் “எல்லா பட்டாளமும்னு சொல்ல முடியுமா?” என்றான்

“எல்லா பட்டாளமும்தான்... இங்கபாரு செத்தவனும் கொன்னவனும் ஒரே ஊரு, ஒரே சாதி. ஒருத்தன் யூனிஃபாம் போட்டிருந்தான், அதான் வேறுபாடு”

மாணிக்கம் “அவன் தொழிலு அது” என்றான்

“ஆமா, அதான். அந்த யூனிஃபாமிதான் அவனோட அடையாளம். அதான் அவன். அதை போட்டிருந்தாலே அவனை கொல்றது நியாயம்தான்... எனக்கு எந்த குற்றவுணர்ச்சியும் இல்லை. நல்லா திட்டம்போட்டு தெளிவா பண்ணின கொலை அது. கொலை இல்லை, போர், என்ன?”

“அதனாலே என்ன லாபம்?” என்றான் மாணிக்கம்

“தம்பி, காலம்பூரா மக்களை அடிமையா வச்சிருக்கிறது எது? அடியா உதையா சாவா? என்ன? இல்லை. எத்தனைபேரை அடிக்கமுடியும்? எல்லாரையும் கொன்னா அடிமையே இருக்கமாட்டானே?. என்ன? அடிமையை கட்டிவைச்சிருக்கிற சங்கிலின்னா அது பயம்தான். என்னமோ நடந்திரும்கிற பயம். இருக்கிறதையும் இழந்திருவோம்கிற பயம். நம்மாலே ஒண்ணுமே செய்ய முடியாதுங்கிற பயம். என்ன? அந்த பயத்தை அறுத்தா போரும், விடுதலை வந்திரும்... இப்ப அந்த பயத்தை அறுத்துட்டோம்ல? இன்னிக்கு அதேபோல ஒரு மலைக்கிராமத்திலே நீங்க நுழைஞ்சிருவீங்களா? என்ன? இன்னிக்கு உங்க எலும்பிலே குளிர் வருதுல்ல? அதை அவன் பாக்கிறான். ஓகோ அப்ப நாம அடிச்சா இவனுகளுக்கும் வலிக்கும்னு தெரிஞ்சுகிறான். நம்மளை இவனும் பயப்படுறான்னு புரிஞ்சுகிறான்... அதான். அதுக்காகத்தான், என்ன?”

அவன் அவருடைய முகத்தை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதில் வேறொரு பாவனை இருந்தது. அவனுக்கு அவரைப் பார்க்க பயமாக இருந்தது

“அந்த கிராமத்தையே சூறையாடினீங்க. அப்ப அது ஒரு தினத்தந்தி நியூஸ், அவ்ளவுதான். ஒரு விசாரணைக் கமிஷன், அது இப்பகூட அறிக்கை குடுக்கலை. முடிஞ்சுபோச்சு. என்ன? ஆனா உங்க மேலே அடிவிழுந்தப்ப உங்க சர்க்காரே ஓடி வந்தது இல்ல? இப்ப உங்க அதிகாரிகள் மலைக்கிராமம் முழுக்க போய் சமாதானம் பண்ணாங்க இல்ல? உங்க மினிஸ்டர் இன்னிக்கு வந்து ஆடு லோன் மாடு லோன்னு குடுக்கிறார் இல்ல? என்ன? அஸ்திவாரத்திலே அடிச்சாத்தான்யா பில்லிங் அசையும்... அசைச்சுட்டோம்ல?”

“போலீஸ் அப்டில்லாம் தோத்திராது” என்றான் மாணிக்கம்

“பாத்தீங்களா, போலீஸ் டிரெயினிங் வெளியே வந்திட்டுது பாத்தீங்களா? இதான்... போலீஸ் எப்பவுமே போலீஸ்தான். யூனிஃபாம்னா சாதாரணமா? சும்மாவா வெள்ளைக்காரன்

உண்டாக்கியிருக்கான்?”

“நான் போலீஸ்தான், இல்லேன்னு சொல்லலை” என்றான் மாணிக்கம்

“அப்டம் என்ன?” என்றார் கோனார். “இந்த பூட்சும் துப்பாக்கியும் கிடைக்கிறப்ப அப்டியே புல்லரிச்சிருக்குமே. நாட்கணக்கா டியூட்டியிலயும் இல்லாமலும் போட்டுட்டு அலைஞ்சிருப்பீங்களே... துப்பாக்கிய கீழ் வைக்கவே முடியாம இருந்திருக்குமே”

அவன் திரும்பிக்கொண்டான்

“அதான் மனுஷனோட நேச்சர். பவர், மனுஷனுக்கு அதான் வேணும்”

“ஏன் உங்களுக்கு வேண்டாமா? இப்ப இந்தமாதிரி நீங்க துப்பாக்கி தூக்கிட்டு அலையறதும் பவருக்காகத்தானே? இப்ப உங்கபேரைச் சொன்னா எல்லாரும் பயப்படுறாங்க, அதுவே உங்களுக்கு சந்தோஷம் இல்லியா?”

“உண்மையைச் சொன்னா இருக்கு” என்றார் கோனார். “அதுவும் உள்ளுக்குள்ள இருக்கு... இல்லேன்னா எங்களுக்குள்ள எதுக்கு சண்டை வரணும்? அதிகாரம் எங்க இருக்கோ அங்க அதிகாரச் சண்டையும் இருக்கும்”

“எனக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை. நான் வெறும் கூலிப்பட்டாளம்”

“இல்லை, அப்டி இல்லை. அந்த யூனிஃபாமை போட்டாச்சு. அப்ப நீங்க போலீசேதான். அதுக்குண்டான எல்லாமே வந்திரும்”

“எங்கிட்ட அப்டி ஒண்ணுமெ இல்லை. இப்ப இந்த சனியனை கீழே போட்டுட்டு போனா மண்வெட்டியை எடுத்திருவேன்”

“எடுக்க முடியாது”

அவன் அவருடைய அந்தக் குரல் கேட்டு திரும்பிப்பார்த்தான்

“எடுக்க மாட்டீங்க”

“ஏன்?”

“ஏன்னா நீங்க போலீஸ்”

“இல்லை...”

“ஆமா” என்றார் அழுத்தமாக. “அந்த வேதாளம் தோள்மேலே ஏறியாச்சு. அது இனிமே இறங்காது. ரிட்டயர் ஆனாக்கூட ஏறங்காது. அப்டமும் உக்காந்து உங்க வீரச்செயல்களைப்பத்தித்தான் பேசிட்டிருப்பீங்க”

அவன் கோபத்துடன் “என்னை பத்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?” என்றான்

“மனுஷனைப் பத்தி தெரியும்...”

“எல்லா மனுஷனைப்பத்தியும் தெரியுமா?”

“எல்லாருக்குள்ளயும் இருக்கிற ஒண்ணைப்பத்தி”

டயர் பொருத்தியபின் டிரைவர் புட்டிநீரில் கையை கழுவிக்கொண்டான். தளவாய் வரும்படி கையை அசைத்தார்

அவர்கள் ஜீப்பில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

தளவாய் “என்னைய்யா பையனை கம்யூனிஸ்டா மாத்தியாச்சா?” என்றார்

“மாறிட்டே இருக்கார்” என்று கோனார் சிரித்தார்

“நல்ல விசயம். உங்காளு ஒருத்தனே உங்களை சுட்டா நல்லதுதானே?”

“அதுக்கு ஏனய்யா இவங்க? எங்க எதிர்கோஷ்டியிலேயே கூப்பிட்டா பாய்ஞ்சு வருவானுகளே, என்ன?” என்றார் கோனார்

“நீங்க ரெண்டுகூட்டமும் புரட்சி. அப்டம் எதுக்கு உங்களுக்குள்ள கைகலப்பு? திருவாரூர்லே ஒருத்தனை போட்டுத்தள்ளிட்டங்க”

“புரட்சி வராட்டியும் பரவாயில்லை, எதிர்கோஷ்டி கொண்டு வந்திரக்கூடாது. அதான் எங்க பாலிசி, என்ன?” கோனார் சிரித்தார். “தண்ணி குடுங்கய்யா”

மாணிக்கம் தண்ணீரை கொடுத்தான். அவர் புட்டியை வாங்கி மடக் மடக் என்று குடித்தார்

ஜீப் சென்றுகொண்டே இருந்தது. இருபக்கமும் காடு மௌனமாக திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. மலைகள் மிகமெல்ல சூழ்ன்றன

“இந்த ரூட்டிலே யானை உண்டா?” என்றார் தளவாய்

“இங்கயா? மழைக்காலத்திலே தட்டுப்படும்... கர்நாடக யானை. அதுக்கு தண்ணிவேணும்ல?” என்றார் கோனார்

“மலைரோட்டையெல்லாம் இனிமே பழுதுபாக்கவேண்டாம்னு ஆடர் வந்திருக்கு... இப்பவே இடுப்பு கழலுது...” என்றார் தளவாய். “இனிமே குதிரைமேலத்தான் போகணும்போல”

“ஏன் டாங்கியிலே போறது?” என்றார் கோனார்

“உங்களுக்கெல்லாம் இந்த ஓட்டை ஜீப்பே அதிகம்”

“வந்தாச்சா?” என்றார் கோனார்

“இல்ல, போய்ட்டே இருங்க எடம் சொல்றோம்னு உத்தரவு” என்றார் தளவாய்

“என்ன சினிமா தம்பி பாத்தீங்க?” என்றார் கோனார்

“இப்ப பாக்கலை” என்றான் மாணிக்கம்

“ஏன்?”

“காம்பு காட்டுக்குள்ளே இருக்கு”

“அப்டியே ராத்திரியிலே ஜூட் விட்டு போயி செகண்ட்ஷொ பாக்கவேண்டியதுதானே?”

“யோவ், பையன் சாவுறதுக்கு வழிசொல்றீரா?”

“அப்டில்லாம் எங்காளுங்க சூட்டிகையா வேட்டையாடிர மாட்டங்க... வெட்டிப்பசங்க சார்”

ரீரீ என்றது வயர்லெஸ்.

“வந்தாச்சு” என்றபின் கைகாட்டி ஜீப்பை நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு இறங்கிச் சென்று அப்பால் நின்று பேசினார் தளவாய்

“கொலை ஆர்டர் வருதோ?” என்றார் கோனார்

மாணிக்கத்தின் மனம் படபடக்க ஆரம்பித்தது.

தளவாய் வந்து அமர்ந்து ‘போய்யா’ என்றார். “ரைட்லே”

ஜீப் மண்சாலையில் ஏறி முள்காடுகளினூடாகச் சென்றது. மலையின் பக்கவாட்டு வளைவு. மிகமிக ஆழத்தில் ஆறு சென்றது. ஒகேனேக்கல்லில் இருந்து செல்லும் காவேரி

“உருவின வாள்மாதிரி தெரியுது இல்ல?” என்றார் கோனார்

“ம்”

“காவேரி... அதிலே அவ்ளவு தண்ணி... அந்த தண்ணிய மெலே கொண்டுவரலாம்... ஆனா செய்ய ஆளில்லை. இந்த ஜனங்களுக்கு கேக்க நாக்கில்லை”

மேலிருந்து புழுதி அலையலையாக விழுந்து சாலையை மறைத்தது. மறுபக்கம் பள்ளம்.

“பாத்து ஓட்டுங்க... இல்லேன்னா எங்கூட நீங்க மூணுபேரும் வந்திருவீங்க”

“சும்மா இருய்யா” என்றார் தளவாய்

முட்கள் நிறைந்த காடு. ஒரு காட்டுக்கோழி குறுக்கே ஓடியது.

“சமைச்சு சாப்பிட்டா ருசியா இருக்கும்” என்றார் கோனார்

“நாங்க சாப்புடறதில்லை” என்றான் மாணிக்கம்

“ஏன்?”

“வேட்டையாடுறது குற்றம்” என்றான் மாணிக்கம்

“அப்ப ஊருக்குள்ள போயி ஜனங்க வளக்கிற கோழி ஆடுகளை தூக்கிட்டு வரலாம், இல்ல?”

“சும்மா வர்ரியா இல்லியா?” என்றார் தளவாய்

“கடைசி வாக்குமூலம் மாதிரி சில கடைசி ஜோக்குகள் இருக்கு...”

“வாய மூடு”

“கடைசியா ஒரு திருக்குறள் சொல்லிக்கிடலாமா? திருக்குறள்? தமிழ்மறையாக்கும்”

“ஷட் அப்”

“துப்பார்க்கு துப்பாய துப்பாக்கி துப்பார்க்கு துப்பாயதூம் மழை” என்றார் கோனார் “நல்ல பாட்டு இல்ல? அந்தக்காலத்திலேயே துப்பாக்கியப்பத்தி பாடியிருக்கார்”

அவர்கள் ஒரு மலையின் அடிவாரத்தைச் சென்றடைந்தனர். பாறைகள் சூழ்ந்திருந்த பாதையாலான பரப்பு. ஒரு முற்றம் போலிருந்தது.

“நல்ல பாறை” என்றார் கோனார்

“இறங்கு” என்றார் தளவாய்

மாணிக்கம் கோனாருடன் இறங்கினான். டிரைவர் இறங்கி வந்தவழியே நடந்து கண்காண முடியாத தொலைவில் மறைந்தான்

“பூட்டை அவுருய்யா” என்றார் தளவாய்

மாணிக்கம் பூட்டை திறந்தான். அவன் கைகள் நடுங்கின. சாவி வழக்கியது

கோனார் “மொள்ள, எனக்கு ஒண்ணும் அவசரமில்லை” என்றார்

“வண்டியிலே பூட்டிட்டு வாய்யா” என்றார் தளவாய்

அவன் அவரை வண்டியில் பூட்டிவிட்டு அவர் அருகே சென்றான். தளவாய் ஒரு சிகரெட்டை பற்றவைத்துக்கொண்டார். பதற்றத்தில் அவர் கைகளும் உதடுகளும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

“என்னய்யா?”

மாணிக்கம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவனுக்கும் படபடப்பாக இருந்தது

“ஏன்யா, அந்தாளை பூட்டி சாவியை வாங்கி எங்கிட்ட வச்சுகிடணும்னு எனக்கு தெரியாதா? ஏன் உங்கிட்ட குடுத்தேன்?”

மாணிக்கம் திகைப்புடன் பார்த்தான்

“நீ நினைச்சா அந்தாளை திறந்துவிட்டிருக்கலாம்... அவனுக்கு இந்தக்காடு நல்லாவே தெரியும்... தப்பிச்சிருப்பான்”

“அய்யா”

“உனக்கு என்ன? ஒரு சஸ்பென்ஷன்...எனக்கும் ஒரு சஸ்பென்ஷன்.இந்த சனியன்புடிச்ச காட்டிலே இருந்து போறதுக்கும் அதுதான் வழியோ என்னமோ”

“இல்ல சார்...”

“கடமை, என்ன?”

“சர்”

“சரி விடு. அவன் விதி அது” என்று தளவாய் சிகரெட்டை வீசினார். “நாம அவன் பதுங்கியிருக்கிற இடத்தை பாக்கிறோம். சரண்டர் ஆகச் சொல்றோம். அவன் சுடுறான். நாம திருப்பிச் சுடுறோம், செத்துடறான். இதான் நாடகத்தோட கதை. ரைட்டா?”

“சர்”

“அந்தாளை அந்த சின்ன பாறை பக்கத்திலே நிறுத்து... நீ இங்க நில்லு... இங்க நின்னு சுடு”

“நானா சார்?”

“நீதான்... உனக்கு உடனே பிரமோஷன் வந்திடும்...”

அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை

“கான்ஸ்டபிளா இருந்தா கடைசிவரை கான்ஸ்டபிள்தான். ரிட்டயர் ஆகிறப்ப ஏட்டுன்னு சொல்லிக்கலாம். பிரமோஷன் ஆகி அடுத்த படிக்கு போனா டிஓயெஸ்பி வரை போகலாம்...”

அவன் பேசாமல் நின்றான். அவன் கையில் துப்பாக்கி நடுங்கியது

“சுடுவே இல்ல?”

“ஆமா சார்”

“நீ நல்லா குறிவைப்பேன்னு சொன்னாங்க... அந்த கன்னும் நல்ல கன்தான்... அவன் இங்க பக்கத்திலேதான் நிப்பான்... சுடு, பட்டிரும்...”

“சர்”

“சரி, போய் அலுத்து கொண்டு வா”

“சர்?” என்றான் மாணிக்கம். அவன் குரல் தாழ்ந்திருந்தது

“சுடுறப்ப அவன் ஓடிட்டிருக்கணும்...அதான் நேச்சரலா இருக்கும்” என்றார் தளவாய் “அதோட நமக்கும் அதிலே ஒரு சின்ன நிறைவு இருக்கும். கட்டிப்போட்டு சுட்டா அப்றம் நமக்கே கஷ்டமா ஆயிரும்”

“சரி சார்”

“போ” என்றார் தளவாய். இன்னொரு சிகரெட் பற்றவைத்துக்கொண்டார்



அவன் ஜீப் அருகே சென்றான். சாவியால் பூட்டை திறந்தான். தாழ்ந்த குரலில் “அய்யா, நான் தெறந்து விடறேன். ஓடிருங்க” என்றான்

“வேண்டாம் தம்பி... உங்களுக்கு எதுக்கு பிரச்சினை?”

“ஒண்ணுமில்லை. ஒரு சஸ்பென்ஷன் வரும் அவ்வளவுதான். அதுவும் நல்லதுதான்... ஊருக்கே போயிருவேன்”

“அவருக்கு பிரச்சினை”

“அவரேதான் சொன்னார்”

“வேண்டாம்” என்று பெருமூச்சுவிட்டார்

“ஏன்? ஒண்ணுமில்லை... ஓடிருங்க” என்றான் மாணிக்கம்

“ஓடலாம். ஆனா எப்படியும் இந்த வருசத்துக்குள்ள எங்க எதிர்கோஷ்டிங்க என்னை கொன்னிருவாங்க. ,என்ன? அது எனக்கு கேவலம். என்ன? போலீஸ் சுட்டு நான் செத்தாத்தான் எனக்கு மதிப்பு. நான் சாகவேண்டிய விதம் அதுதான்... எங்கியாம் எனக்கு ஒரு நினைவுசின்னம் வைப்பாங்க. ஆண்டுதோறும் ஒண்ணுரெண்டு அஞ்சலிக்கட்டுரை எழுதுவாங்க... அதுக்காகத்தான் இவ்வளவு பாடுபட்டேன்... ,என்ன? அதான் சரியான முடிவு” என்றார் கோனார்.

“அய்யா” என்று அவர் கையைப்பிடித்தான் மாணிக்கம்.

“வேண்டாம் தம்பி... நான் சாகத்தான் பிரியப்படுறேன்...நீங்க ஒண்ணும் அதிலே குற்றவுணர்ச்சி அடையவேண்டாம். உங்க டியூட்டி அது. என்னோட விதி இது”

“அய்யா” என்றபோது மாணிக்கம் தொண்டை குழறி, கண்ணீர் மல்கினான்

“சேச்சே என்ன இது? இதெல்லாம் தேவையா? இது ஒரு டிராமா. சீக்கிரமே ஆடி முடிச்சிருவோம்” என்றார் கோனார்

“யோவ் என்னய்யா அங்கே?” என்றார் தளவாய்

மாணிக்கம் விலங்கை அவிழ்த்தான். கோனாரை அழைத்துக்கொண்டு சென்று அந்த சிறிய பாறை அருகே நிறுத்தினான்

தளவாய் “யோவ் திருப்பி நிப்பாட்டுய்யா... கண்ணைப்பாத்தா சுடுவே?” என்றார்

“முதுகப்பாத்துச் சுட என்னாலே முடியாது சார்”

“உன் இஷ்டம்” என்றார் தளவாய். இன்னொரு சிகரெட்டை நடுங்கும் கையால் பற்றவைத்துக்கொண்டார்

மாணிக்கம் அருகே வந்து நின்றான். துப்பாக்கியை எடுத்தான்

“இப்பதான் வேதாளத்துக்கு வேலை வருது என்ன?”

“சர்”

“சுடு”

அவன் துப்பாக்கியின் லாக்கை விடுவித்தான். அந்த ஒலியில் கோனார் ஒரு கணம் உடல் அதிர்ந்தார். அவர் உடலில் ஒரு நடுக்கம் பரவியது. கண்களை இடுக்கி பார்த்தபடி அங்கேயே நின்றார். முகம் சுருங்கியிருந்தது.

“சுடும்பாயா”

மாணிக்கம் குறிபார்த்தான். அவன் கை டிரிக்கரில் நடுங்கியது. வழக்கிவிடும் போலிருந்தது

“ஆர்டர், ஷூட்!” என்றார் தளவாய்

மாணிக்கம் சுட்டான். குண்டு இலக்கு தவறி பாதையில் பட்டு சில்லு தெறித்தது. பாறை அடுக்குகள் பூம்பூம்பூம் என முழக்கமிட்டுக்கொண்டே இருந்தன

கோனார் பதறும் கைகளும் துள்ளும் உடலுமாக நின்று தத்தளித்தார். அதன்பின் தாவி ஓட ஆரம்பித்தார்

அவன் அவர் பாறைகளில் தாவி ஓடுவதை பார்த்தான். மீண்டும் துப்பாக்கியை தூக்கி குறிபார்த்து சுட்டான்.

மலைகள் முழக்கமிட்டன. கோனார் உதைவிழுந்தவராக முன்னால் விழுந்து, தரையில் அறைந்து பரவி, கைகால்கள் புழுதியில் இழுத்துக்கொள்ள, துடித்து ,மெல்ல அடங்கினார்.

அவன் துப்பாக்கியை கீழே போட்டுவிட்டு எழுந்து நின்றான். அவன் கைகால்கள் நடுங்கவில்லை. ஒரு பீடியை நிதானமாக பற்றவைத்துக்கொண்டன

தளவாய் அருகே சென்று குனிந்து கோனாரின் உடலை தொட்டுப்பார்த்தார். அசைத்துப் பார்த்தபின் நிமிர்ந்து அவனிடம் கட்டைவிரலை காட்டினார்

அவன் பீடிப்புகையை ஊதிக்கொண்டு மலைகளை பார்த்தபடி நின்றான்.

**[முதற்பிரசுரம் 1992 ஆனந்தவிகடன்]**

மறுபிரசுரம்/முதற்பிரசுரம் **Sep 2, 2007**

---

---